

MEVSİM YENİCE

BİLİNMEYEN SULAR

MEVSİM YENİCE
BİLİNMEYEN
SULAR

Can aędaş

Bilinmeyen Sular, Mevsim Yenice

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2019

6. basım: Aęustos 2023, İstanbul

Bu kitabın 6. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Mustafa evikdoęan

Düzeltilti: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: BPC Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.

Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No.17/1 Oda:1

Esenyurt, İstanbul

Sertifika No: 48745

ISBN 978-975-07-4046-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAęITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

MEVSİM YENİCE
BİLİNMEYEN
SULAR

ÖYKÜ

♥can

MEVSİM YENİCE, 1985'te İzmir'de doğdu. Üniversitede fizik okudu. "Açık Artırma" öyküsü, 2015 altKitap Öykü Yarışması'nda birinciliğe layık görüldü. 2015 ve 2016 yıllarında farklı iki dosyayla Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülleri'nde öykü dalında "dikkate değer" bulundu. Birçok kolektif kitaba öyküleriyle katıldı. İlk kitabı *Tekme Tokatlı Şehir Rehberi*, 2019 Notre Dame de Sion Edebiyat Ödülleri'nde Mansiyon Ödülü'ne layık görüldü. 2016 yılından bu yana *altKitap* ve *altZine* yayın kurulunda yer alıyor. 2022'de Ayfer Tunç ve Murat Gülsoy'un *Diyaloglar* sohbetlerini, 2023'te Can Kozanoğlu ve Mirgün Cabas'ın *İlk Sayfası* podcast serilerini aynı isimlerle yayına hazırladı.

Alkor ve Mizar'a

İçindekiler

Bilinmeyen Sular	13
Yamaç	23
Pes	33
Dostlar Böyle Yapar Çünkü	39
Kırk Saniye	43
Bataklık Balığı	49
Puantiyeli Plastik Bir Şemsiye	63
C Blok Daire 10	71
Bir Yere Kadar	81
Göründüğünden Daha Uzak	85

BİLİNMEYEN SULAR

*“A dream unthreatened by the morning light
could blow this soul right through the roof of the night.”*

“Sabah ışığının tehdit etmediği bir rüya
Üfleyebilir bu ruhu gecenin çatısından dışarıya.”

Pink Floyd, “Learning to Fly”

Apartmanın önündeyim.

Kutucuklar halinde yan yana ve üst üste dizilmiş pencerelere bakıyorum, içlerindeki zifirî karanlığa. Bunca daireyi, odayı, insanı içinde barındırabilen yapının temelini düşünüyorum, iskeletini. Binanın taşıyıcı kolonlarını, sağlamlaşması için taş ve kumla doldurulan kolon boşluklarını, kirişlerin eklem yerlerinden bedene bağlanarak bir bütün gibi durmalarını. Ben de hayatı böyle dimdik, yerimden milim kıvıldamadan, heybetli bir yapı gibi karşılayıp taşıyabilir miyim? Dingin bir bina olabilir miyim sahiden?

Giriş kapısına yürüyorum. Gece yarısı. Daire yedinin zilini çalıyorum. Artık bu eve girebilmek için bir anahtarım yok.

Merdivenleri çıkarken duvarın pütürlü yüzeyinde

gezdiriyorum parmaklarımı. Apartman boşluğuna bakan küçük havalandırma penceresinin önünde duruyorum sonra. Kafamı boşluğa uzatıyorum, güvercin uğultuları, borulardan damlayan suyun boşlukta yankılanan tıptırtısı. Apartmandakilerin birbirine karışmış kokularını, sesini, kalabalığını toplayıp boşluğa yollayan bu pencere daha büyük olmalı diye geçiyor içimden. İkinci katın fotoselli lambası bir süre yanıp ben üst kata varamadan sönyüyor. Kısacık bir karanlık ânı.

Annem açıyor kapıyı. Beni gördüğüne hem seviniyor hem korkuyor.

“İyi misin oğlum?” diye soruyor telaşla.

“İyiyim merak etme,” diyorum. Yanına ekleyecek, “kafamı toplayıp bir karar vermem gerek”, “biraz uzaklaşmak istedim” ya da “odamı özledim” gibi ikinci bir cümle bulamıyorum.

Birlikte biraz oturuyoruz. Aramızda gidip gelen ezberden birkaç soru cevap bitince odama çekiliyorum. Toz, eşyaların ve anıların üstünü koruyucu bir zar misali kaplamış. Her şeyin müze gibi, bıraktığım haliyle kalması güvende hissettiriyor. Pencereye yaklaşıp plastik panjurun ipini çekiyorum, gecenin sessizliğinde rahatsız edici bir tıktırtıyla makaraya sarılıyor. Oda sokak lambasının ışığıyla biraz aydınlanınca pencereye yaslanmış gülibrişim dallarının gölgesi duvarda dans etmeye başlıyor. Anılar, daha kötüsü düşünceler yakama yapışmadan yatağa sokulup uykuya gömüyorum kendimi.

Babam selam vermek için yatağından kalkıp yanıma gelmese de o gece rüyama geliyor.

Kitaplığımın önünde durmuş dikkatle kitaplara bakıyor. Örtüden yaptığım mağaranın içinden onu izliyorum. Ensesini. Sırtını. Yüzünü göremediğim için tedirginim. Gülüyor mu, kızgın mı ya da neyi arıyor, bilmiyorum. Etrafta uçuşan bir şeyler çekiyor dikkatimi. Pike-

den elimi usulca çıkarıp gülibrişimin ipeksi çiçeklerinin parmağımın ucuna konmasını izliyorum. Kamburu daha belirginleşmiş diye geçiyor içimden. Neye bakıyor bu adam, hangi kitaba? Tutamadığım bir mırıltıyla soru ağzımdan dışarı taşıyor. O an yüzünü dönüyor karanlıkta. Tepeden tırnağa uyuşuyorum. Onu gördüğüme hem seviyor hem korkuyorum. Bizim için birbirimizi görmek araf demek çünkü.

“Sen sigara saklardın eskiden kitapların arasına,” diyor.

“Nereden çıktı o?” derken dudağımın üstüne konan gülibrişime üflüyorum. “Sigara mı arıyorsun sen orada gecenin bir yarısı?”

“O nereden çıktı esas?”

“E ne bileyim bir hoş geldin demeden sigara sorduğuna göre.”

“Zamanında sormak lazım bazı soruları haklısın. Yeri gelmişken şimdi sorayım madem, bu kitapların burada ne işi var hâlâ? Neden kendi evine götürmedin giderken?”

“Burası da benim evim hâlâ,” diyorum, “değil mi?”

“Buraya geri mi döneceksin yoksa?”

Hiçbir şey diyemiyorum. Duvar rafındaki müzik setine yaklaşıyor. İstiflenmiş, yıllardır düzenini bozmadığım albümleri kurcalaması rahatımı kaçırıyor.

“Biz en son ne zaman görüştük sizinle?”

“Baba şu an görüşüyoruz ya,” diyorum.

“Yok yok sahiden ne zaman görüştük diye soruyorum,” diyor, “ne zaman sohbet ettik, birlikte sigara teldirdik?”

Birlikte sigara içtik mi ki hiç, diye geçiyor içimden. Bunu garipsiyorum sonra.

Sırt çantama doğru yöneliyor.

“Bunun içinde vardır belki bir tek sigara yahu, bak bakalım. Kıyıda köşede kalmış mı?”

Yataktan çıkıp çantayı elinden alıyorum.

“Sen yatsana hadi, ne demeye kalktın bu saatte,” diye söyleniyorum.

“Biraz sinirli misin, bana mı öyle geliyor?” Sesinde alaycı bir şüphe.

Müzik setinin açma tuşuna basıyor. Bir şarkı gecenin sessizliğinde ortasından çalmaya başlıyor.

“Kıs şunun sesini insanlar uyanacak,” diyorum.

“Amaaan,” diyor elini boş ver der gibi sallayarak. Şarkıya ıslıkla eşlik ederken çıkıp gidiyor odadan.

Sabah dilimde o şarkıyla uyanıyorum. Pencere açık. Mutfaktan çatal bıçak şingirtuları geliyor. Yanlarına gidiyorum. Babamla göz göze geliyoruz. Hal hatır sorma faslı. Sonra ayağa kalkıp mutfaktaki radyoyu açıyor. Son ses çalmaya başlayan hareketli bir şarkının basları mutfak duvarına çarparak dağılıyor.

Annem, “Kıssana şunun sesini, hafta sonu herkes uyuyordur daha,” diyor.

“Amaaan,” diye elini sallıyor babam dün gece rüyamdaki tavrın tıpatıp aynısıyla. Tam o an, dakikalardır ağzımda çevirdiğim zeytin çekirdeğini yutuyorum. Öksürük tutuyor. Su getiriyor annem. Babama bakıyorum. Gözlerinde dün geceyi anlamlandırmaya yarayacak bir ipucu arıyorum.

“Helal,” deyip sırtıma vurarak belli belirsiz bir ıslıkla mutfaktan çıkıyor. Sonra da evden.

Onu o gün bir daha görmüyorum. Gün boyunca evin yakınlarındaki sokaklarda geziyorum boş boş. Uzun zamandır yürüdüğümü fark ediyorum ıssız bir sokaktan geçerken. Kaldırıma oturup hiç aceleye getirmeden, kutsal bir törenin parçasıymışçasına her adımını önemseyerek sigara yakıyorum. İlk nefesten çektiğim dumanı yavaşça üflerken etrafı izliyorum, belki yine uzun zamandan sonra ilk kez. Yakındaki çınar ağacının biçimsiz köklerine ba-

kıyorum, toprağa ermek için asfaltla giriştiği mücadeleye. Gövdesinden yumruk gibi fırlamış çıkıntıları izlerken, ağzında yavrusunu taşıyan bir kedi zıplıyor karşıdaki giriş katının balkonundan. İki büklüm olmuş eniği, dişleriyle ensesinden kavrayarak kendinden emin yürüyüşünü izliyorum. Yavrusunu korumak için o an dünyadaki tüm kötülöklere savaş açabilecek tavırla önümden geçip gidiyor. Hava kararınca eve dönüyorum.

O gece yine rüyama geliyor babam. Elinde bir dünya küresiyle odamın kapısında beliriyor. Yatağın ucuna gelip ayağımı itekliyor eliyle. Ayaklarımı topluyorum. Karşı karşıya oturuyoruz.

“Bu ne?” diye soruyorum.

“Neye benziyor oğlum sence?”

“Ne olduğunu biliyorum herhalde, ne yapacağız diye soruyorum bununla.”

“Ben de bilmiyorum henüz. Yeni bir deneyim olacağı kesin,” der demez içimi küre gibi ağır bir endişe kaplıyor, bir sıkıntı.

“Şimdi küreyi sırayla çevirelim,” diyor, “durduğunda ne yapacağız onu o zaman düşünelim.”

İçimdeki sıkıntı giderek artıyor. Küreyi ortamıza yerleştiriyor. Sonra yuvarlak yüzeyine sağdan sola doğru hafif bir tokat atıyor. Küre ivmeleniyor, dünya dönmeye başlıyor. Usul usul, ağır aksak. Sonra bir tokat daha çıkarıyor tam ortasına, boğuk bir rüzgâr uğultusuyla hızlanıyor dünya, her turu tamamladığında daha da vuruyor. İçim bulanıyor. Başım dönüyor. Tozlar, gülibrişimin pamukçukları, dereler, denizler hepsi etrafa dökölüyor. Müzik setinin sesi duyuluyor. Hemen ardından bir şarkı odanın içini doldurmaya başlıyor. Kalp atışlarımı şakaklarımda hissediyorum. Küreyi kendi haline bırakıyor babam. Dönüyor, dönüyor, yavaşladıkça akarsular denizlere dökölümeye başlıyor, göl yatakları duruluyor, şarkının

sözlerini anlamaya başlıyorum. Az evvel karışan düzen, yavaşça duruluyor ve küre sonunda duruyor.

“Gözünü kapat,” diyor aniden buyurgan bir sesle. “Parmağını uzat şimdi.”

Dediğini yapıyorum. Parmağımı kavriyor. Kürenin herhangi bir yerine dokunabilmem için yol gösteriyor, sonra bırakıyor elimi.

“Nasıl?” diye soruyor.

“Ne nasıl?”

“Dünya,” diyor. “İyice dokun bakalım, neye benziyor?”

Bir basketbol topuna nasıl dokunulursa dünyaya öyle dokunuyorum. Kabuğunu hissediyorum avuçlarımda, sertliğini.

“Öyle değil. Biraz daha hissederek dokun. Korkma.”

İşaretparmağımın ucuyla daha sakın okşuyorum bu kez yüzeyi. Kabartmaları takip ediyorum. İnce ayrıntıları, yolları, patikaları.

“Neredesin şimdi?” diye soruyor.

“Bilmiyorum, nereden bileyim, gözüm kapalı.”

“Dokunduğun şey neye benziyor hissetmeye çalış.”

Aşağıdan yukarıya ince uzun bir kabartmaya dokunduğumdan, “Kızıldeniz’deyim,” diyorum.

“Çok güzel, durma devam et.”

“Aden Körfezi’nin ağzına yaklaştım şimdi, Umman Denizi’ne döküleceğim.”

Parmağımı sağa kaydırıyorum, alabildiğine geniş bir kabartı. Sahiden Umman’da olabilir miyim?

“Daha önce gitmiş miydin oraya?” diye soruyor ben Umman’dan açılıp Sri Lanka’nın ucuna ulaşırken.

“Gitmemiştim ama nedense şu an elimle koymuş gibiyim.”

“Harika, dokunmaya devam et.”

Küreyi kırılğan bir camdan yapılmış gibi dikkatle

geziyorum. Döndürdükçe sular akıyor, dereler çağlıyor, buzullar erimeye, kara parçaları ufalmaya devam ediyor. Çılgınlık bu.

“Daha önce bilmediğin bir şeyin içinde olmak nasıl hissettiriyor?” diye fısıldıyor.

“Korkutucu.”

“Çok da kötü değilmiş ama değil mi?”

Bilmediğim için susuyorum. Geniş geniş kabartıları geçince düzlüklere geliyorum. Uzunca okşuyorum.

“Avustralya'dayım,”

“Hayır,” diye cevap veriyor. “Aslında Büyük Okyanus'un tam ortasındasın ama bunun önemi yok.”

Küreyi çevirmeye devam ediyorum. Güney Afrika platolarından aşağıya iniyorum çalılıkların arasından, kurak, suyun kenarında olmasına rağmen neme aç toprakların kalıntıları elime geliyor. Lesotho, Svaziland, Mozambik. Hepsini dolaniyorum.

“Nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim,” diyorum.

“Devam et o zaman.”

Mozambik'in kenarına gelince başladığım yere döndüğümü fark ediyorum. Aden Körfezi'ndeyim. Biraz yukarı çıkarsam Kızıldeniz. El yordamıyla ilerliyorum, Süveyş Kanalı'ndan geçmem zaman alıyor. Port Said'e çıkınca iyice heyecanlanıyorum. Eve dönüş yolum bu. Akdeniz sularını sabırsızca yarıyorum, Kıbrıs'ın üstünden atlıyorum ve kıyıdan usulca yukarı çıktığımda artık o tırtıklı çıkıntıda, İzmir Körfezi'ndeyim. Denizden çıkıp koşuyorum. Eve doğru. Üstüm başım sırlıslıkla. Saçlarımdaki sular yere damlıyor. Yalınayak geçiyorum ıssız caddelerden, karşıdan karşıya. Asfaltın sıcaklığı tabanlarımı pişiriyor, topuklarım soyuluyor. Nefes nefese, dörtnala evime gidiyorum, odama. Parklardan geçiyorum, büyük meydanlardan, köşe başlarını dönüyorum bir bir, kuru toprağa, çime

basıyorum. Sokağın başına geldiğimde duruyorum aniden. Gün henüz ağarmamış, her yer gri. Kutucuklar halinde yan yana ve üst üste dizilmiş pencerelere bakıyorum, içlerindeki zifirî karanlığa. Gözümle tırmanıyorum gülibrişimin dallarından üçüncü kata. Pencereye ulaşıyorum canhıraş. İçimde korku, dizginleyemediğim bir heyecan. İçeriye izlemeye koyuluyorum, babamla yatağın üstüne oturmuş, ortamımızdaki küreye dokunup öyle kıpırtısız duruşumuzu.

Kürenin dönerken çıkardığı fısıltıyı, gülibrişimlerin taze kokusunu, asfalttan kalkıp metrelerce yukarıya, havaya karışmaya can atan bir tozun titreşimini, ensemden sırtıma, oradan bir yol bulup tüm omurgamda yürüyen su damlasının hızını, hepsini duyumsuyorum. Tüm bu yabancılığı daha fazla kaldıramadığımda gözlerimi yumuyorum.

Ertesi gün babamı balkonda yalnız başına otururken yakalıyorum. Yanına gidip oturuyorum.

“Ne yapıyorsun?” diye çıkıveriyor ağzımdan.

“Görmüyor musun oğlum, oturuyorum.”

Kısa bir sessizliğin ardından, “Sen ne yapıyorsun?” diye soruyor öylesine.

“Hiç,” diyorum.

Yalan söylüyorum, aslında bekliyorum. Gecenin gelmesini. Gerçek hayatta iki çift laf edemeyen biz muhteşem ikilinin rüyada buluşup bir tuhaflığın parçası olabilmesini.

Sonra beklenen her şeyin oluşu gibi gece oluyor. Yastığa gömüyorum yüzümü. Bir an evvel uykuya dalmak için işbirliği yapıyorum organlarımla.

Babam geç kalıyor bu kez.

“Nereye yiyeceksin?” diye beliriveriyor karşımda.

Bir acelemiz var mı onu da bilmiyorum. Kitaplığı

kurcalıyor bir yandan sakince. Bir kitabı alıp üst rafa koyuyor, bir başkasını da onun yerine.

“Ne o sigara mı aranıyorsun yine?” diye soruyorum.

“Kabul ediyorsun yani buralarda sigara bulabileceğimi?”

“Kitaplarımın düzeninin değiştirilmesinden hoşlanmıyorum, biliyorsun,” derken panjurun makarası ürperici bir gıcırıtıyla kendiliğinden bir tur esniyor.

Kafamı o tarafa çeviriyorum. Artık babamla yüz yüze değiliz.

“Senin baba olmaya niyetin yok mu?” diye soruyor birden.

İçeride, inatla açık kalması için önüne takoz konmuş bir kapı cereyandan çarparak kapanıyor hızla. Susuyorum. Başımı çevirmiyorum tekrar kitaplara, babama.

“Hiç bilmediğin sularda yüzmek boğulacağın anlamına gelmez,” diyor tane tane, kelimelerin üstüne basa basa.

Daha ne diyeceğimi kestiremeden, “Korkuyor musun yoksa?” diye ekliyor.

“Hem evet hem hayır,” diyorum kendimden emin. “Ama esas meselemiz bu değil, benim birine, bir çocuğa verebilecek bir şeyim yok.”

“Eğer bundan eminsen, bunu ona da söyle,” diyor, “tıpkı bana söylediğin gibi.”

“Eminim,” diyorum, “istemiyorum.”

“En azından içimizden biri kararlı, ne istediğini hep biliyor,” diyor.

Dalga geçip geçmediğini anlamak için yüzüne çeviriyorum bakışlarımı. Tüm ciddiyetiyle karşımda duruyor. Yıllardır görmeye alıştığım, istifini hiç bozmayan çatık, kararlı bakışlarıyla. Az evvel yerini değiştirdiği kitapları eski haline getirmeye koyuluyor ardından.

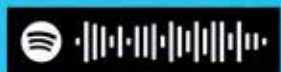
Onun işini bitirmesini izliyorum köşede uslu bir ço

Hiçbir yere gidemeyecek, biliyorum. Kendimden. Yıllardır bu ıssız saatte, coşkusu sönmüş parkta oturup aynı şeyleri konuşmamızdan. Ve hâlâ işte burada, salıncakta bir ileri bir geri sallanmaktan öteye gidemediğimizden. Biliyorum. O da biliyor. Susup gidecekmiş gibi yapmaya, sallanmaya devam ediyoruz.

Bu öyküler hayata açılma endişesi içinde dolananları, kendi içindeki tutsaklığı sorgulayanları, günümüze has sahihsizlik, korunaksızlık duygusuyla yüzleşmeye çalışanları, düğüm olan ilişkileri, geçmişe takılıp sadece seyirci olarak yaşamayı seçenleri anlatıyor. Hem de dupduru bir dil, yeri geldiğinde hayli nüktedan bir anlatım, alabildiğine samimi bir yaklaşımla.

İlk öykü kitabı *Tekme Tokatlı Şehir Rehberi*'yle büyük beğeni toplayan ve 2019 Notre Dame de Sion Mansiyon Ödülü'nü kazanan Mevsim Yenice, beklenen yeni öykü kitabı *Bilinmeyen Sutar*'la okurların karşısına çıkıyor.

#hayat #gençlik #cesaret #travma #korkaklık #endişe #yalnızlık #kontrol

can

canyayinlari.com | [f](#) | [@](#) | [t](#) canyayinlari

öykü

ISBN 978-975-07-9046-6

9 789750 740466